

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**, nar. **X**
státní příslušnost **X**
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2025, č. j. KRPA-64204-29/ČJ-2025-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2025, č. j. KRPA-64204-29/ČJ-2025-000022-ZZC (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen Shodu s prvopisem potvrzuje X.

„zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 24. 2. 2025, č. j. KRPA-64024-9/ČJ-2025-000022-ZZC, o 90 dnů.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené a nepřezkoumatelné.
3. Žalobce poukázal na mimořádnost institutu zajištění a připomněl, že jeho délka nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Pokud správní orgán v řízení nepostupuje aktivně a nepostupuje řádně k realizaci vyhoštění, přestává být zajištění oprávněné. V této souvislosti dále připomněl povinnost žalovaného důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly, přičemž uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Žalovaný měl opatřit nové podklady napadeného rozhodnutí.
4. Žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí absentují podložené úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že žalobce nebude s orgány veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní vyhoštění. Žalovaný měl žalobci uložit zvláštní opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce má zajištěno ubytování na adrese X. Žalobce žije na území bývalého Československa již 11 let a má zde přítelkyni a syna. Žalobce pociťuje v důsledku svého zajištění značnou újmu, přičemž veřejný zájem na jeho zajištění není tak silný, aby tuto újmu vyvážil.
5. Žalobce dále namítal, že prodloužená doba zajištění nebyla žalovaným řádně odůvodněna. Žalobce stále neobdržel náhradní cestovní doklad a z napadeného rozhodnutí nevyplývá, na základě čeho se žalovaný domnívá, že v prodloužené době zajištění dojde k jeho vydání a k následné realizaci správního vyhoštění. Žalovaný při stanovení délky zajištění nevycházel z konkrétních okolností případu, nýbrž jen z obecných statistických údajů. Dosavadní průběh zajištění a postup v řízení svědčí spíše o nemožnosti uskutečnit žalobcovo vyhoštění. V takovém případě zajištění žalobce odporuje zákonu. Odhad časové náročnosti jednotlivých kroků vedoucích k realizaci žalobcova správního vyhoštění provedl žalovaný paušálně, nezohlednil žalobcovo individuální situaci a odůvodnění napadeného rozhodnutí je v této otázce šablonovité.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal důvody, pro které přistoupil k prodloužení zajištění žalobce o 90 dnů. Žalovaný má za to, že se náležitě zabýval posouzením možnosti dalšího prodloužení zajištění žalobce s ohledem na uskutečnitelnost realizace správního vyhoštění. Žalovaný přitom dospěl k závěru, že neexistují dlouhodobé překážky, které by znemožňovaly cizince vyhostit. Žalovaný uvedl, že z jednání a pobytové historie žalobce na území ČR je zřejmé, že případné uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by nerespektoval a nadále by pobýval na území, tak jako tomu bylo doposud. Žalobce si musel být vědom skutečnosti, že pro svůj pobyt na území potřebuje patřičné oprávnění, namísto toho páchal opakovaně trestnou činnost, za kterou byl odsouzen k nepodmíněnému trestu. Žalovaný dále odkázal na sdělení Ředitelství služby cizinecké policie (dále též „ŘSCP“) ze dne 21. 5. 2025, podle nějž X strana žádost o readmisi žalobce neposoudila, protože v ní nejsou uvedeny žádné údaje o neoprávněném pobytu žalobce na území ČR. To se však nezakládá na pravdě, neboť ŘSCP ve své žádosti

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

informace k nelegálnímu pobytu žalobce a důvodu podání příslušné readmise uvedlo. ŘSCP nicméně bude i nadále činit veškeré kroky k tomu, aby žalobci byl ze strany X vydán náhradní cestovní doklad pro jeho návrat do země původu. Žalovaný dále odkázal na strany 5-7 napadeného rozhodnutí, kde se vypořádal s možností uložení zvláštních opatření. K tomu žalovaný uvedl, že si žalobce sám svým přístupem a nerespektováním právních předpisů zapříčinil stav nedůvěryhodnosti, a to až do té míry, kdy žalovanému nezbylo nic jiného než možnost uložení zvláštního opatření vyloučit a přistoupit k zajištění žalobce. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

7. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
8. Žalobce byl dne 23. 2. 2025 kontrolován hlídkou Policie ČR v ulici Grafická v Praze. Nejdříve hlídce uvedl totožnost na jméno Daniel Lega, protože však takto uvedené údaje neprocházely evidencemi Policie ČR a žalobce nepředložil ani žádný doklad opravňující ho legálně pobývat na území, policejní hlídka vyzvala žalobce s příslušným poučením o jeho povinnostech, aby znovu prokázal svou totožnost. Žalobce poté nadiktoval již správné osobní údaje, avšak ani poté nepředložil žádný osobní doklad, který by jeho totožnost prokazoval, ani povolení k pobytu. Protože vznikly pochybnosti o oprávněnosti pobytu žalobce na území ČR, byl žalobce zajištěn a předveden k dalším nezbytným úkonům.
9. Dále ze správního spisu vyplynulo, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 3. 2024, č. j. KRPA-140893-36/ČJ-2022-000022-VP, na dobu 2 let poté, co žalobce nevycestoval z území ve lhůtě 30 dnů od pravomocného ukončení řízení ve věci jeho třetí žádosti o mezinárodní ochranu (rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 10. 2021, č. j. 19 Az 31/2021-37, v právní moci dne 3. 2. 2022), tj. do 5. 3. 2022. Uvedené rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 16. 4. 2024. Žalobce převzal toto rozhodnutí ve věznici Vinařice, kde vykonával trest odnětí svobody od 3. 8. 2023 do 16. 12. 2024. Doba k vycestování byla stanovena podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, avšak pro případ, kdy by tato lhůta měla začít běžet v době uvěznění žalobce, bylo stanoveno, že počne běžet až ode dne propuštění žalobce na svobodu. Žalobce byl propuštěn z výkonu trestu dne 16. 12. 2024. Lhůta k vycestování na základě rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 19. 3. 2024 tak počala plynout od 17. 12. 2024 a uplynula dnem 15. 1. 2025. Žalobce v této lhůtě, ani poté až do svého zadržení při pobytové kontrole dne 23. 2. 2025, z území ČR opět nevycestoval.
10. Z pobytové historie žalobce též vyplynulo, že mu bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění, za tímto účelem byl též několikrát zajištěn, a také opakovaně neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce byl dokonce opakovaně soudy ČR trestán, i opakovaně vykonával trest odnětí svobody, jak vyplývá z lustrace v Centrální evidenci vězněných osob (CEVO), založené ve správním spisu. Převážně byl žalobce souzen za majetkovou trestnou činnost (krádeže, loupež), ale také za drogovou trestnou činnost.
11. Dne 24. 2. 2025 podal žalobce vysvětlení (č. j. KRPA-64204-8/ČJ-2025-000022-ZZC), z něž vyplynulo, že žalobce si byl vědom svého neoprávněného pobytu v ČR. Z území ČR nevycestoval, protože do 16. 12. 2024 byl ve vězení, dále kvůli rodině, a navíc nemá cestovní doklad. Potřeboval by víc času na vycestování. Kdyby měl pas, tak by to nějak vymyslel a

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

udělal s rodinou, ale bez pasu nemůže nikam. Do vlasti se vracet nechce kvůli problémům z minulosti, které blíže nespecifikoval.

12. Žalobce dále uvedl, že je svobodný a má v ČR přítelkyni, občanku ČR, a společného nezletilého syna. Bydlí na adrese v Praze ve společné domácnosti se svou matkou, přítelkyní, a nezletilým synem, není však uveden v nájemní smlouvě. K vazbám na ČR uvedl, že zde má matku, starší sestru a mladšího bratra. Otec žije v X, ale žalobce s ním nemá kontakt, žalobce tam naposled byl v roce 2014. Finanční prostředky nemá, nedávno se vrátil z vězení, přivydělává si jen brigádně, peníze má z minulosti a získává je, kde se dá. Zdravotní pojištění v ČR nemá, je zdravý, žádné léky neužívá, občas bere drogy. Žádný majetek v ČR nevlastní, nemá zde pracovní povolení. Peníze na vycestování by asi sehnal, ale nechce odjet, má tady rodinu. Pro legalizaci svého pobytu neučinil žádné kroky, chtěl tady prostě zůstat, svou situaci ale chápe. V ČR opakovaně páchal trestnou činnost, ale teď se snaží být lepším člověkem i kvůli synovi a rodině. Po posledním propuštění si chtěl zařídit pas a zůstat tady, nevěděl, že se musí někde hlásit, ale pro ten případ si myslel, že bude potřebovat něco doložit, proto začal tím pasem, zatím ho nemá.
13. Žalovaný poté vydal dne 24. 2. 2025 pod č. j. KRPA-64204-9/ČJ-2025-000022-ZZC rozhodnutí, jímž rozhodl o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů, neboť žalobce nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2025, č. j. 1 A 14/2025-26, který nabyl právní moci dne 12. 5. 2025.
14. Dne 22. 5. 2025 pak žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž dobu zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovenou v rozhodnutí o zajištění prodloužil o 90 dnů, a to z důvodu průtahů v readmisním řízení na X straně, která přes řádné úsilí ŘSCP postupuje velmi laxe.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

18. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
19. Zajištění cizince představuje zásadní omezení jeho osobní svobody, tedy jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Proto je přípustné jen za podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců a návratovou směrnicí, ale především ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03). Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Podle ESLP lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetržuje po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí ESLP ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08).
20. Při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů. Správní orgán proto musí především zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat. Předpokladem prodloužení zajištění je také skutečnost, že vyhoštění bude alespoň potenciálně možné (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS).
21. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79 je nutné v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů.
22. Již v rozhodnutí o prvotním zajištění žalobce byl uveden výčet kroků, kterými bude nutné připravit uskutečnění správního vyhoštění. Napadené rozhodnutí se týká prodloužení zajištění, žalovaný tak správně zohlednil závěry původního rozhodnutí a v rámci svého dalšího odůvodnění z nich vyšel. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný podrobně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

popsal, jaké kroky budou ve věci žalobce učiněny. Uvedl, že stanovená doba prodloužení zajištění v délce 90 dnů odpovídá předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že žalobce nemá cestovní doklad a je nutné nejprve ověřit jeho totožnost. Kroky k ověření žalobcovy totožnosti a k vydání náhradního cestovního dokladu přitom již byly podniknuty a rovněž urgovány. Žalovaný je nucen vyčkat reakce dožadovaného státu, jímž je X. Obvykle se tato doba pohybuje kolem 40–60 dnů. Žalovaný zohlednil rovněž obsah sdělení ŘSCP ze dne 21. 5. 2025, podle nějž nelze stanovit přesnou lhůtu pro ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu, neboť přístup Velvyslanectví X je individuální. Jakmile dojde k ověření žalobcovy totožnosti a k zajištění náhradního cestovního dokladu, přistoupí ŘSCP neprodleně k realizaci žalobcova správního vyhoštění, k čemuž je nutné zajistit policejní eskortu a víza pro její členy a povolení tranzitu od příslušných policejních orgánů tranzitního státu. Doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. V případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace jeho vyhoštění z území členských států EU v prodloužení době trvání zajištění, neboť neexistuje překážka trvalejší povahy, která by jeho vyhoštění bránila. Soud neshledal, že by správní orgány v žalobcově případě nepostupovaly aktivně. Naopak ze sdělení ŘSCP ze dne 21. 5. 2025 vyplývá, že činí konkrétní kroky k realizaci žalobcova vyhoštění. Průtahy jsou zaviněny laxním přístupem X strany, která ve své odpovědi ze dne 16. 5. 2025 uvedla, že žádost o readmisi žalobce neposoudila, neboť v ní nebyly uvedeny žádné údaje o neoprávněném pobytu žalobce na území ČR. To však ŘSCP popřelo a sdělilo, že uvedené informace X straně zaslalo.

23. Žalovaný tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostal judikaturou stanoveným požadavkům, uvedl naplánované kroky pro realizaci správního vyhoštění a odůvodnění napadeného rozhodnutí tak nevykazuje žádné nedostatky, které by měly za následek nezákonnost rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je jednoznačně zřejmé, z jakého důvodu bylo k prodloužení zajištění přistoupeno a z jakého důvodu byla stanovena doba prodloužení zajištění právě o 90 dnů. Takto stanovenou délku prodloužení zajištění soud neshledal nikterak nepřiměřenou výše uvedeným okolnostem případu. Výkon správního vyhoštění je dostatečně pravděpodobný, nic bez dalšího nenasvědčuje opaku. Realizace správního vyhoštění v dřívějším termínu se neuskutečnila nikoli z důvodu na straně českých orgánů, kterým nelze vytknout v postupu žádné časové prodlevy a námitka není důvodná.
24. Stejně tak nelze přisvědčit požadavku žalobce, aby žalovaný opatřil nové podklady napadeného rozhodnutí. Všechny skutečnosti rozhodné pro vydání napadeného rozhodnutí jsou součástí správního spisu. Žalobci bylo (opakovaně) uloženo správní vyhoštění, které dosud nebylo vykonáno. Realizace žalobcova správního vyhoštění závisí na získání nezbytných dokladů (náhradní cestovní doklad) pro výkon správního vyhoštění. I přes řádné úsilí ŘSCP však dochází ke zpoždění z X strany, která dosud neověřila žalobcovu totožnost a nevydala náhradní cestovní doklad. K pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění je přitom nezbytné dobu trvání zajištění prodloužit. Tyto skutečnosti mají oporu ve správním spise. Žalobce neuvedl, jaké konkrétní podklady má žalovaný obstarat, či jaké podklady ve správním spise chybí. Námitku soud neshledal důvodnou.
25. Žalobce namítl, že v napadeném rozhodnutí absentují podložené úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že žalobce nebude s orgány veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní vyhoštění. Žalobce žije na území bývalého Československa již 11 let a má zde přítelkyni a syna. Žalobce pociťuje v důsledku svého

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zajištění značnou újmu, přičemž veřejný zájem na jeho zajištění není tak silný, aby tuto újmu vyvážil.

26. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
27. Zejména na straně 6–7 napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádal s možností uložit žalobci některé ze zvláštních opatření, když neshledal důvody pro aplikaci žádného z uvedených pod písmeny a)–d). K možnosti dle písm. a) žalovaný v rozhodnutí uvedl, že se neztotožňuje s tím, že by žalobce tuto povinnost plnil. Žalobce sice má nahlášenou pobytovou adresu, avšak jedná se o nekontaktní osobu, přičemž v jeho případě hrozí zcela důvodná obava, že opět nebude respektovat uložené správní vyhoštění a stane se pro žalovaného nedohledatelným. Žalovaný přitom vycházel z žalobcovy pobytové historie, resp. ze skutečnosti, že žalobce již v minulosti rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval a z území ČR nevycestoval. Na území ČR opakovaně porušoval právní předpisy, byl soudně trestaný a do budoucna neskýtá záruku, že je bude dodržovat, neboť ho k uvedené adrese kromě rodinných vazeb nic neváže. K možnosti dle písm. b) žalovaný poukázal na výpověď žalobce, kde uvedl, že nemá dostatečné prostředky na složení finanční záruky. K tomu žalovaný doplnil, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebyla žádná finanční záruka složena ani nabídnuta. K možnosti podle písm. c) žalovaný konstatoval, že žalobce neskýtá záruku, že se bude osobně hlásit policii v době policií stanovené, neboť se v minulosti snažil vyhnout výkonu správního vyhoštění a jeho jednání svědčí o snaze nevycestovat z území ČR. Žalovaný nenalezl důvod ani pro uložení zvláštního opatření dle písm. d), k čemuž opět poukázal na žalobcovu trestní minulost a skutečnost, že opakovaně porušoval zákon o pobytu cizinců. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce by uložení zvláštních opatření za účelem vycestování bylo neúčelné. Přitom zohlednil zájem státu, aby se na jeho území zdržovali pouze cizinci, kteří dodržují právní normy. Žalobce vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti, které mu byly uloženy. Soud se s tímto závěrem ztotožňuje a námitku spočívající v tvrzení, že žalovaný měl žalobci uložit zvláštní opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce má zajištěno ubytování na adrese X, považuje za nedůvodnou.
28. Co se týče žalobcových rodinných vazeb, odkazuje soud na odůvodnění rozhodnutí žalovaného o prvotním zajištění žalobce, kde žalovaný vycházel z teze, že pokud chtěl žalobce s rodinou společně žít na území ČR, měl si tuto skutečnost uvědomit již v době, kdy páchal trestnou činnost. Založení rodiny cizincem v ČR mu ještě automaticky nezaručuje, že jeho vyhoštění v budoucnu nebude možné. Žalovaný upozornil na pobytovou a trestnou historii žalobce. Přestože nezpochybnil citovou vazbu žalobce a péči žalobce o přítelkyni

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

a syna, dodal, že žalobce byl v podmínce, a právě po narození syna se měl snažit, aby podmínku neporušil, a mohl tak o svou rodinu pečovat. Žalobce byl též ve výkonu trestu odnětí svobody, kdy byl od syna a přítelkyně odloučen a přítelkyně se o syna musela starat sama, což také svědčí o smýšlení žalobce o jeho rodině a jejím zaopatření. S rodinou může žalobce po dobu své nepřítomnosti komunikovat pomocí nových telekomunikačních zařízení přes internet. V daném případě převážil veřejný zájem na zajištění žalobce za účelem realizace jeho vyhoštění nad jeho rodinným životem. Tyto závěry byly soudem shledány dostatečnými již v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2025, č. j. 1 A 14/2025-26, a zdejší soud se s nimi ztotožňuje i v nyní projednávané věci.

29. K tomu je nutno doplnit, že samotné zajištění je vždy zásahem do soukromého a často i do rodinného života žalobce. Podstatné však je, aby nebyl nepřiměřený. Soud nemá pochybnosti o vazbách žalobce k nezletilému synovi a k přítelkyni, což žalobce prokazoval jejím čestným prohlášením ze dne 19. 5. 2025, kopií rodného listu syna ze dne 24. 1. 2022, a též kopií první stránky Zápisu o určení otcovství k narozenému dítěti souhlasným prohlášením rodičů dne 24. 1. 2022 před Úřadem městské části Praha 4, čj. MA/013/2022). Jak však uvedl Městský soud v Praze v již citovaném rozsudku ze dne 25. 3. 2025, č. j. 1 A 14/2025-26: „V daném případě však žalobce téměř polovinu života svého syna s ním nežil, nevychovával jej, nepřispíval na jeho péči, ani na prvního syna žalobcovi přítelkyně, to vše proto, že byl ve vězení pro svou kriminální činnost, anebo s ním byl z moci úřední řešen problém jeho nelegálního pobytu na území ČR. Ani v současné době není schopen jej finančně zajistit, neboť sám žádné legální příjmy nemá a nemůže mít. V souladu s judikaturou NSS (viz bod 21. výše) je nutno vycházet především z toho, že žalobce svůj rodinný život založil již v době, kdy si byl zcela jednoznačně vědom, že v důsledku svého vlastního protiprávního jednání již není jeho pobyt na území ČR žádoucí a že přijde doba, kdy bude muset území ČR opustit. Žalobcova předchozí pobytová historie proto neodůvodňuje, aby bylo upřednostněno jeho právo na rodinný život, neboť žalobce se dopouštěl velmi závažných protiprávních jednání, které nelze ignorovat, a z jeho dosavadního chování je evidentní, že není ochoten svůj přístup k právnímu řádu ČR jakkoliv měnit. Žalobce se v žalobě obecně dovolával silné vazby se synem, fixace syna na žalobce a nutnosti přítomnosti žalobce pro synův životní vývoj, toto jeho tvrzení však nijak nepodložil ani blíže nerozvinul, tj. neuvedl konkrétní projevy takové kvality vztahu žalobce s jeho synem, pro které by žalobcovo zajištění na 90 dnů bylo nepřiměřené, a nic takového nepotvrdila ani matka – přítelkyně žalobce. Z časových údajů doložených ve správním spisu přitom vyplývá, že o žalobcova syna pečovala pouze jeho přítelkyně, přičemž téměř polovinu jeho života nebyl žalobce v jeho životě přítomen z důvodu výkonu trestu. Žalobce přitom v žalobě netvrdil, že by jeho přítelkyně byla v péči o syna v době jeho zajištění zcela bez pomoci. V tomto ohledu tedy soud nepřisvědčil námitce žalobce o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí o zajištění do žalobcova rodinného a soukromého života. K tomu soud dále upozorňuje na § 122 zákona o pobytu cizinců, který upravuje podmínky odstranění tvrdosti správního vyhoštění tak, že [v] době, po kterou nelze podle rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci umožnit vstup na území, policie cizinci udělí vízum nebo povolí vstup na území, jestliže důsledkem neudělení víza nebo nepovolení vstupu by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Žalobce tak má možnost i ve své situaci určitým způsobem svůj rodinný život realizovat, pokud o to bude mít skutečný zájem.”
30. Soud konstatuje, že žalovaný prodloužil délku trvání žalobcova zajištění, aniž by vybočil ze zákonných mezí § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Celková doba zajištění nepřekračuje 180 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Doba, o níž bylo žalobcovo zajištění prodlouženo, pak byla v napadeném rozhodnutí srozumitelně a přezkoumatelně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

odůvodněna. Podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí byly v projednávané věci dány a jsou zachyceny ve správním spise.

31. V daném případě tedy lze uzavřít, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, proporcionálně a transparentně. Napadené rozhodnutí reflektuje veřejný zájem a odpovídá okolnostem daného případu. Své právní závěry žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil a uvedl, proč přistoupil k prodloužení doby zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění, přičemž stanovená doba není nijak excesivní či nepřiměřená. Na napadené rozhodnutí tak nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž uvedl, jaké další konkrétní kroky směřující k realizaci správního vyhoštění žalobce budou provedeny a také pro ně vymezil určitý časový rámec.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na meritorní rozhodnutí o žalobě v zákonné lhůtě, která je kratší, než lhůta zákonem stanovená pro rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, soud již samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku.
33. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. června 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.